

Прислужникът се усмихна снизходително, потупа го по рамото и хвана Орфея за ръката.

— Да бързае! — каза той нетърпеливо и дръпна малкия музикант надолу. — Господарят чака.

Орфей тръгна смутен и уплашен. Защо, наистина, толкова много бързаше да го отведе при своя господар? И защо този прославен и богат владетел искаше да види именно него — Орфея... Главният прислужник едва смогваше да го настигне, защото Орфей се провираше из шубраците като козле. На няколко пъти този охранен и тромав чужденец се спъва, но той не изостана нито един крак назад, защото се страхуваше да не му избяга това диво планинче. Как тогава ще се яви при своя господар? Вместо награда, ще получи такова тежко наказание, каквото никога до сега не е получавал. Най-сетне, зачервени и задъхани, те спряха на равнището до завоя на реката, дето беше големият стан. Някои от сановниците и управителите бяха се върнали вече, без да открият следите на чудния свирец. Те бяха дали подаръци на някои юноши със заръка да открият малкия музикант и да им го доведат. И през всичкото време се оглеждаха на страни, като се ослушваха да чуят пак вълшебните звуци. Щом видяха главния прислужник на владетеля, те го спряха.

— Сигурно това момче знае къде е чудният музикант?

— Това е музикантът.

— Хай води го тогава! — кимна му с глава един сановник тъй като помисли, че прислужникът се шегува. Другите сановници и съветници погледнаха небрежно опърпаното момченце и също си помислиха, че прислужникът е попаднал на някой малък хитрец. Но се спогледаха като гръмнати, ко-